

1. Ministrant a modlitba

Učíme se modlitbě (úvodní vyprávění)

Po svém zmrtvýchvstání odešel Ježíš za čtyřicet dnů do nebe. Zanechal apoštoly v očekávání Ducha svatého. A co udělali? Sešli se ve Večeřadle a spolu s Marií se modlili. Ano, modlitba patří k tomu nejdůležitějšímu, jak mohou křesťané vyjádřit svou lásku k Bohu. Přesto si mnohé děti a mládež stěžují: Neumíme se modlit. Jak se máme modlit?

Známý kněz abbé Duval vzpomíná, jak se učil doma modlitbě. Obdivoval svého tatínka, který byl tak silný, že dovedl zadržet splašeného koně. Dovedl na rameně nadzvednout velkou kládu. Nikdy nezoufal, když se přihodilo jejich rodině něco těžkého. Přitom se neshrbil před pozemskými pány. Ale když se začal modlit, tak si klekl. Složil hlavu do dlaní a v tichosti se modlil. Chlapec si říkal: „Jak velký musí být Bůh, když náš silný a hrdý tatínek před ním pokleká. Ale zároveň, jak dobrý musí být Bůh, když tatínka přijme i v těch jeho obyčejných pracovních šatech?“

Duval se učil modlitbě od maminky. Měla devět dětí a když se večer rodina společně modlila, neklečela jako tatínek. Ani nemohla, vždyť vždycky chovala na klíně nějaké dítě. Ale nenechala se z modlitby ničím vyrušit: ani vrtěním dětí, ani když venku zuřila bouře či kočka shodila talíř. Chlapec si říkal: „Jak důležitý musí být Pán Bůh, když maminka se nenechá vyrušit z rozhovoru s ním. Ale jak laskavý musí být Bůh, když přijme maminku s dítětem v náručí, když mu nevadí, že maminka má obyčejné šaty.“

Jednou se předmodlívala Duvalova sestra. Drmolila, polykala celá slova. Tatínek, který dosud mlčel, řekl: „Začni znovu!“ A chlapec pochopil, že na modlitbu si musí člověk najít čas.

A pak přišel moc důležitý zážitek jeho života. Do své domoviny v Bretani se vrátil kněz, misionář z Maroka. Byl těžce raněný a vysílený ležel na zemi a chrlil krev. Duval, který měl tehdy dvanáct let, jej spatřil. Přiklekl k němu a ptal se ho, co potřebuje. „Přicházíš jak na zavalanou,“ odpověděl s námahou misionář. „Právě jsem se modlil k Pánu Bohu, aby mně někoho poslal. Víš, já umírám. Ale je potřeba, aby někdo nastoupil na moje místo. Nemohl bys to být ty?“ A tehdy chlapec pochopil, jak mocná je modlitba, která ho přivedla k umírajícímu misionáři a vzbudila v něm neodolatelnou touhu stát se knězem.

P. Duval nás tedy ujišťuje, že Bůh je velký a dobrý. Dále nám připomíná, že Bůh je velmi důležitý a přitom laskavý. Připomínejme si jeho zkušenost, že modlitba je mocná a na modlitbu je třeba si najít čas. Návod, jak se naučit modlit, je jednoduchý: modlit se učíme tím, že se modlíme – podobně jako se naučíme běhat tím, že běháme.

jáhen Josef Janšta

(Převzato z PUERI DOMINI, Ročenka 2006/2007.)

Také se může přečíst úryvek z Písma svatého:

Jan 2,1–12

Kolik si z textu zapamatovali je možno ověřit si v Biblické soutěži uvedené na konci.

Víte, co to je modlitba?

Modlitba je rozhovor člověka s Bohem. Bůh poslouchá, co mu člověk říká a naopak: Člověk by měl poslouchat, co mu chce říci Bůh. Modlitba není to, že musíme jenom něco odříkat, ale to, že my sami chceme Bohu něco povědět, protože ho máme rádi, a protože on má rád nás. Modlitba nemusí být ani moc dlouhá. Boha nezajímá jenom to, co mu říkáme, ale také, jak mu to říkáme. Nepočítá naše slova, ale zkoumá naše srdce.

A proč se máme modlit?

Nemodlíme se proto, že se musíme pomodlit. Je to stejné, jako s dýcháním: Nedýcháme proto, že musíme dýchat, ale proto, že dýchání potřebujeme k životu. A to samé platí, když se modlíme: Modlíme se, protože to potřebujeme k životu. A nejen tak k ledajakému, ale k věčnému životu.

Kdy se máme modlit?

Nejlepší by bylo, kdybychom se modlili pořád. Bůh je s námi neustále, vidí nás takové, jací jsme a co prožíváme a je připravený si s námi povídat. Neexistuje žádná doba, kdy bychom se nemohli modlit. V každé situaci se máme na Boha obracet: Ráno mu děkujeme, že nás chránil v noci a prosíme ho, aby nám pomáhal při tom, co nás čeká během dne. Večer mu děkujeme za uplynulý den a prosíme ho, aby nás v noci chránil. Modlíme se, když nám něco udělá radost. Ale i tehdy, když se stane něco zlého, když máme strach nebo když nám hrozí nebezpečí. Prosíme Boha o pomoc vždycky, když víme, že na něco sami nestačíme. A když to dobře dopadne, nikdy nezapomeneme Bohu poděkovat.

Kde se můžeme modlit?

Úplně všude. Nezáleží na tom, kde zrovna jsme, Bůh nás všude slyší. Ale existují místa, která jsou speciálně určena k tomu, aby se tam lidé modlili. Říká se jim různě: kaple, kostel, bazilika nebo katedrála. Také v přírodě můžeme najít kříže, svaté obrázky nebo kapličky, u kterých se můžeme pomodlit. Existují i poutní místa, kam lidé přicházejí pěšky z daleka, aby se tam modlili. A také v každé rodině visí kříž nebo obraz, u kterého se všichni modlí společně. Ale nejlepší je se modlit před vystavenou Nejsvětější svátostí, před monstrancí s proměněnou hostií, kdy přímo před námi je opravdový živý Bůh, Pán Ježíš Kristus.

A jak se máme chovat při modlitbě?

Moc důležitý je náš postoj. Jestli stojíme, klečíme nebo sedíme. Jak držíme ruce. Že si s ničím nehrajeme a nepřemýšlíme o jiných věcech, zvláště ne o hloupostech. Když se modlíme, tak se přece nemůžeme bavit se sousedem a už vůbec ne se s ním postrkovat nebo kopat, když si myslíme, že nás nikdo nevidí. Takový ministrant nejenom že se nemodlí, ale ruší i všechny ostatní, protože dělá to, co nemá a celý kostel se na něj v ten okamžik dívá. Ale když mají ministranti sepnuté ruce a stojí bez hnutí kolem oltáře, tak nejenom že slouží Pánu Bohu, ale jsou i vzorem pro ostatní, kteří sedí v lavicích.

Jaké základní modlitby znáte?

Znamení kříže

Je to nejkratší křesťanská modlitba. Věřící se tímto znamením značí na čele, na srdci a na ramenu a svěřují se tak pod ochranu Boží. Vyjadřují také, že všechno, co konají, se děje ve jménu Božím. Proto i všechny modlitby a bohoslužby začínají a končí znamením kříže.

*Ve jménu Otce
i Syna
i Ducha svatého. Amen.*

Modlitba Páně (Otče náš)

Jednoho dne se Ježíš na nějakém místě modlil. Když přestal, řekl mu jeden z jeho učedníků: „Pane, nauč nás modlit se, jak i Jan naučil své učedníky“ (Lk 11,1). A jako odpověď na tuto prosbu Pán svěřuje svým učedníkům a své církvi základní křesťanskou modlitbu. Svätý Lukáš uvádí její krátký text (pět proseb), svätý Matouš uvádí širší verzi (sedm proseb).

Liturgická tradice církve vždy užívala text svätého Matouše (KKC 2759):

*Otče náš, jenž jsi na nebesích,
posvěť se jméno tvé.
Přijď království tvé.
Bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi.
Chléb náš vezdejší dej nám dnes.
A odpusť nám naše viny,
jako i my odpouštíme našim viníkům.
A neuved' nás v pokušení,
ale zbav nás od zlého.
(Amen.)*

Podle Lukášova evangelia sdělil Ježíš tuto modlitbu svým učedníkům, když se ho ptali, jak se mají modlit. V evangeliu podle Matouše je tato modlitba součástí kázání na hoře.

Modlitba obsahuje 7 proseb či žádostí k Bohu, které vyjadřují základní potřeby člověka (chléb nám vezdejší dej nám dnes, chraň nás od zlého), vztah ke společenství lidí (odpusť nám jako i my odpouštíme), vztah k Bohu (posvěť se jméno tvé). Sedmička je v Bibli vnímána jako číslo dokonalosti.

Podle jedné velmi staré tradice z 1. století se na konec ještě přidává zvolání:

Neboť tvé je království i moc i sláva na věky.

Tomuto zvolání říkáme doxologie. Protestanté ho přidávají jako součást samotné modlitby Otče náš. Ve východních církvích tuto větu říká sám kněz, v římskokatolické bohoslužbě ji pronáší celé shromáždění společně, ale až po tzv. embolismu, který celou modlitbu uzavírá.

Mimo mši říkáme na konci modlitby Otče náš „Amen“. „Amen“ znamená „ať se to stane“. To znamená, že souhlasíme s tím, co jsme v modlitbě slyšeli a říkali.

„Amen“ říkáme i na konci ostatních modliteb.

Pozdravení andělské (Zdrávas Maria)

Modlitba je složená ze dvou částí:

První část tvoří slova, kterými Pannu Marii oslovil archanděl Gabriel při Zvěstování (Lk 1,28) a připojené požehnání, které pronesla sv. Alžběta při Navštívení Panny Marie (Lk 1,42). Oproti biblickému textu je do modlitby navíc přidáno oslovení „Maria“. Tato část se používá od 11. stol. v modlitbě breviáře a při různých pobožnostech.

Druhá část je modlitba z 15. století, která obsahuje prosbu o přímmluvu za odpuštění hříchů a přímmluvu v hodině smrti. V roce 1495 ji složil italský kazatel Girolamo Savonarola, který při tom vycházel ze starší lidové tradice. V roce 1566 byl dodatek oficiálně schválen tridentským koncilem tím, že byla modlitba v této podobě připojena do Katechismu tridentského koncilu.

*Zdrávas, Maria, milosti plná,
Pán s tebou;
požehnaná ty mezi ženami
a požehnaný plod života tvého
Ježíš.
Svatá Maria, Matko Boží,
pros za nás hříšné,
nyní i v hodinu smrti naší.
Amen.*

V odlišné verzi modlitbu používá řecká pravoslavná církev. Na začátku doplňuje oslovení „*Panno Bohorodičko*“, střední část modlitby zachovává bez úprav, ale na závěr doplňuje větu: „*protože jsi zrodila Spasitele našich duší*“. Pozdravení andělské je součástí modlitby Anděl Páně, svatého růžence a také Modlitby před spaním z breviáře.

Chvála Nejsvětější Trojice (Sláva Otcí)

Chvála Nejsvětější Trojice je křesťanským vyznáním, že jediný Bůh, ke kterému se modlíme, je zároveň ve třech osobách jako Otec, Syn a Duch svatý. Je to jedna z nejpoužívanějších modliteb v katolické, pravoslavné i v mnoha protestantských církvích.

*Sláva Otcí
i Synu
i Duchu svatému,
jako byla na počátku,
i nyní i vždycky
a na věky věků. Amen.*

Chvála Nejsvětější Trojice se připojuje na konec různých modliteb, žalmů a hymnů, je to jiná forma tzv. doxologie, o které jsme už mluvili. První část modlitby vznikla v Řecku v nejstarším období církve. Druhá část naší římskokatolické varianty („*jako byla na počátku...*“) vznikla v 5. století v západní Evropě jako protest proti bludu arianismu.

Křesťanské církve se mezi sebou poznají tak, že se společně mohou pomodlit Sláva Otcí. Kdo tuto modlitbu odmítá, není křesťanem.

Liturgické předpisy nám při modlitbě Sláva Otcí, když jsou na začátku jmenovány všechny tři Božské osoby, předepisují úklonu hlavy (IGMR 275).

Zdrávas Královno

Modlitba Zdrávas Královno má původ ve středověku. Je jednou z 5 mariánských antifon, které ukončují v breviáři Modlitbu před spaním. Používá se od té doby až dodnes. Jejím autorem je asi středověký básník Heřman z Reichenau, který žil v 11. století. Závěrečná oslovení Panny Marie se připisují sv. Bernardovi z Clairvaux. Je to jedna z nejznámějších mariánských modliteb, která byla i mnohokrát zhudebněna.

*Zdrávas Královno,
Matko milosrdenství,
živote, sladkosti a naděje naše, buď zdráva!
K tobě voláme,
vyhnání synové Evy,
k tobě vzdycháme, lkajíce a plačíce
v tomto slzavém údolí.
A proto, orodovnice naše,
obrat k nám
své milosrdné oči
a Ježíše, požehnaný plod života svého,
nám po tomto putování ukaž,
ó milostivá, ó přívětivá,
ó přesladká, Panno Maria!*

Pod ochranu tvou

Modlitba Pod ochranu tvou je nejstarší dochovanou modlitbou k Panně Marii. Její text se našel v Egyptě na kousku papýru napsaného v polovině 3. století. Je to první známá modlitba k Panně Marii jako k Bohorodičce. Původně ji používala egyptská (koptská) církev jako součást vánoční bohoslužby. Dnes ji kromě koptské církve používá také bohoslužba byzantská, ambroziánská a naše římskokatolická. V breviáři je jednou z antifon k Modlitbě před spaním.

*Pod ochranu tvou se utíkáme,
svatá Boží Rodičko.
Neodmítej naše prosby
v našich potřebách,
ale ode všeho nebezpečí
vysvobod' nás vždycky,
Panno slavná a požehnaná!
Paní naše, prostřednice naše,
orodovnice naše,
u Syna nám smilování vypros,
Synu svému nás doporuč,
k Synu svému nás doprovod'.*

Anděle Boží

Existence andělů je potvrzena texty Písma svatého a křesťanská úcta k nim je mnohem starší než úcta ke svatým. Andělé jsou čistě duchovní, netělesní tvorové, neviditelní a nesmrtelní, kteří bez přestání hledí na Boží tvář, oslavují ho a slouží mu. Každý člověk, i nevěřící, dostal od Boha anděla jako ochránce. Podobně mají svého anděla i různé národy, obce a společenství. Anděla strážného můžeme prosit o pomoc a ochranu, někdy i tehdy, když potřebujeme nějakou drobnost, o kterou je nám skoro hloupé prosit Pána Boha. A když prosíme za někoho druhého, můžeme se modlit i k jeho andělu strážnému. Původní latinská modlitba k andělu strážnému má jenom 4 verše, česká je mnohem delší a sama nejlépe vysvětluje, co takový anděl strážný všechno dělá:

*Anděle Boží, strážce můj,
rač vždycky být ochránce můj:
mě vždycky ved' a napravuj,
ke všemu dobrému mě vzbuzuj.
Ctnostem svatým mě vyučuj,
ať jsem tak živ, jak chce Bůh můj.
Tělo, svět, ďábla přemáhám,
na tvá vnuknutí pozor dávám.
A tak s tebou ve spojení
ať vytrvám do skonání,
po smrti pak v nebi věčně
chválím Boha ustavičně.
Amen.*

Modlitba za zemřelé

Modlitba za zemřelé patří k nejstarší tradici Církve a najdeme ji už ve Starém zákoně. Vzpomínka na mrtvé se koná při každé mši svaté. Zemřelí se sami za sebe modlit nemůžou. Naše modlitby jim pomáhají zkrátit pobyt v očistci. Nejznámější modlitba za zemřelé je tato:

*Odpočinutí věčné dej jim, Pane,
a světlo věčné ať jim svítí.
Ať odpočívají v pokoji.
Amen.*

Víte, jaké jsou druhy modlitby?

Soukromá modlitba – Když se někdo modlí sám, je to soukromá modlitba. Ta je velmi důležitá.

Společná modlitba – Pán Ježíš řekl, že kde se modlí alespoň dva nebo tři, tam je on uprostřed nich. Proto má společná modlitba vždycky přednost před soukromou. Společnou modlitbou jsou také všechny bohoslužby, na prvním místě mše svatá, ale i různé pobožnosti. Společná modlitba se stává bohoslužbou tehdy, když jí předsedá biskup, kněz nebo jáhen.

Chvály – Chválíme a velebíme Boha za to, jaký je. Že je veliký a mocný, že stvořil hvězdy a vesmír, že je milosrdný, že odpouští hříchy i těm největším hříšníkům, ...

Díky – Bohu také děkujeme za to, co udělal pro nás, pro druhé lidi a pro celý svět. Že nám dal život, že nás ochraňuje, že máme co jíst a do čeho se oblékat, že jsme zdraví, že se nám daří ve škole, ...

Prosby – Pokud Boha prosíme o něco pro sebe, je to prosebná modlitba.

Přímluvy – Když prosíme za někoho druhého, přimlouváme se za něho, je to přímluvná modlitba.

Kající modlitba – Když prosíme za odpuštění našich hříchů, je to kající modlitba.

Vlastními slovy – Někdy chceme Bohu říct něco jenom tak, vlastními slovy. Taková modlitba bývá velmi účinná.

Střelná modlitba – Je krátká myšlenka, dík nebo prosba, kterou v duchu jakoby „vystřelíme“ k Bohu.

Adorace – Adorace znamená „modlitba určitým směrem“ nebo také „klanění“. Při adoraci se klaníme Pánu Ježíši přítomnému pod způsobou chleba v monstranci nebo v ciboriu. I při mši svaté probíhá krátká adorace, když kněz po proměňování pozdvihuje napřed hostii a potom kalich s Kristovou krví.

Čtení Písma svatého – I čtení Písma svatého (Bible) je modlitba, protože je v něm zapsáno Boží slovo. Můžeme si ho číst soukromě nebo společně, doma, v kostele nebo třeba při adoraci.

Rozjímání – Rozjímání neboli meditace je modlitební uvažování nad určitým textem, zvláště nad textem Písma svatého.

Denní modlitba církve – Také se jí říká breviář nebo Liturgie hodin. Jsou to modlitby určené pro každou denní dobu, a modlí se je všichni kněží, jáhni, biskupové, mniši, řeholní sestry, ale i další věřící na celé světě. Odtud pochází i název Denní modlitba církve.

Různé pobožnosti – Jsou modlitby, které mohou mít podobu bohoslužby nebo společné modlitby, ale můžeme se je klidně modlit i sami. Patří mezi ně například křížová cesta, svatý růženec, májová pobožnost, litanie, Korunka k Božímu milosrdenství, novéna atd.

Víte, která modlitba má největší moc?

Nápověda: Účastníte se jí každou neděli.

Odpověď je jednoduchá: Největší a nejmocnější modlitbou je mše svatá. Zatímco při ostatních modlitbách se modlíme prostřednictvím Boha Syna, Pána Ježíše a také Ducha svatého k Bohu Otci, při mši svaté opravdu sestupuje Pán Ježíš mezi nás a modlí se s námi a za nás. Proto má mše svatá největší sílu a nedá se ničím jiným nahradit. Při každé mši svaté se můžeme za něco nebo někoho modlit. Ještě větší sílu má to, když přítomný kněz na ten náš úmysl obětuje celou mši svatou. A jak bude mše svatá vypadat záleží hodně i na ministrantech!

Je ministrant ministrantem všude, anebo jenom v kostele?

Říká se, že šaty dělají člověka. Ale samotné ministrantské oblečení ještě nestačí k tomu, aby byl někdo ministrantem. Dobrý ministrant se pozná i mimo kostel, venku, doma nebo ve škole. Když přece někdo slouží samotnému Bohu, mělo by to být vidět na první pohled. Když někdo pracuje třeba pro krále nebo prezidenta, musí se na svou službu poctivě připravovat. A my sloužíme někomu ještě mnohem většímu!

Dobrý ministrant se na svou službu připravuje hlavně modlitbou. A také se pořád učí co a jak se při bohoslužbě dělá, aby to bezpečně znal a mohl to naučit i ostatní. Zvláště tehdy, když se něco dělá jenom jednou za rok.

Ale ani tím jeho služba nekončí. Co by to bylo za ministranta, který by se vzorně modlil a sloužil u oltáře, kdyby se podle toho pak nechoval i venku a ve škole? Stejně jako se lidé dívají na zaměstnance krále nebo prezidenta, jak se chovají v normálním životě, a podle toho je soudí, tak se někteří dívají i na ministranty. Naši sousedé a celá třída, někdy i celá škola ví, že jsme ministranti. A podle nás posuzují všechny, kteří chodí do kostela. Dobrý ministrant má myslet na to, že reprezentuje toho, kterému slouží. Ministrant, který si dovoluje na slabší, mluví sprostě nebo dokonce kouří, dělá všem věřícím ostudu, ale hlavně dělá ostudu tomu, kterému ministruje, totiž Pánu Bohu.

Klíčem k tomu, aby se to nikdy nestalo, je pravidelná modlitba. Kromě obvyklých modliteb se může ministrant modlit některou z následujících.

Krátká modlitba ministranta

Pane Ježíši, děkuji ti, že ses mi dal poznat. Děkuji, že můžu být tak blízko tebe a sloužit u tvého oltáře. Pomoz mi pochopit, jak velká je to výsada. Dej, abych se z toho uměl radovat a podle toho se vždy a všude chovat, abych nedělal ostudu tobě a tvé Církvi. Nebeská Matko, Panno Maria, přimlouvej se za mě u svého Syna. Svatý anděle strážný, vždycky stůj při mně a ochraňuj mě na každém kroku. Amen.

(Přeloženo ze slovenského originálu.)

Modlitba ministranta

Pane Ježíši, děkuji ti, že ses mi dal poznat. Děkuji, že můžu být tak blízko tebe a sloužit u tvého oltáře. Pomoz mi pochopit, jak velká je to výsada. Dej, abych se z toho uměl radovat a podle toho se vždy a všude chovat, abych nedělal ostudu tobě a tvé Církvi.

Pomoz mi v životě obstát. Je smutné, když se ministrant odvrátí od Boha. Proto tě prosím, zachovej ve mně víru, když se mi bude dařit, abych ti nepřestal děkovat. Zachovej ve mně víru, když mi bude těžko, abych na tebe nezanevřel.

Žehnej mi po celý můj život, abych poctivě pracoval nejen pro svoje dobro, ale i pro dobro bratrů a sester a ke slávě Boží. Žehnej mi, abych žil lidsky důstojný život, abych byl nejen spravedlivý, ale i dobrosrdečný, abych tě neustále chválil, abych o tobě vydával svědectví, abych vytrval v dobrém až do smrti a abych dosáhl věčného života. Nebeská Matko, Panno Maria, přimlouvej se za mě u svého Syna. Svatý anděle strážný, vždycky stůj při mně a ochraňuj mě na každém kroku mého života. Amen.

(Přeloženo ze slovenského originálu)

Modlitba za ministranty Olomoucké arcidiecéze

Pane Ježíši, děkujeme ti, že máme v naší olomoucké arcidiecézi ministranty, kteří jsou ochotni ti svobodně a dobrovolně sloužit. Prosíme Tě, dej jim na přímluvu jejich společného patrona svatého Václava věrnost a vytrvalost ve službě, ke které jsi je povolal. Ať nejsou jen ministranty u Tvého oltáře, ale ať jsou ministranty i mimo kostel, ať podle jejich chování ostatní poznají, že jsou Tvými služebníky. A bude-li to Tvá vůle, ať nepřeslechnou Tvé volání ke kněžské službě: dej, ať Tvou výzvu velkodušně přijmou a stanou se novými hlasateli Tvého evangelia. Amen.

Ranní modlitba papeže Jana XXIII.

Nebeský Otče, děkuji Ti, že jsem si odpočinul a opět se probudil. Je to Tvůj dar. To, co je mou povinností, chci dnes od rána do večera plnit tak, jak to dělával Tvůj jednorozený Syn: všude, kam přišel, zanechal po sobě jen dobro. Každého, s kým se setkám, mi posíláš do cesty, abych v něm poznal svého bratra. Ve všem, co udělám, co promluví, ať se mi zjeví láska, kterou Kristus všechny objímá. Ať mám pro každého dobré slovo dřív, než se rozejdeme. Ať mám cit pro druhé a myslím víc na ně než na sebe. Prosím Tě, ať se vždy ovládnou, ať ze mne není mrzout, ať jedním laskavě a srdečně. Ať ve mně zbude i jiskřička humoru, kterého je také zapotřebí. Od Duchů svatých si vyprošuji Tvou milost, která by mi k tomu všemu pomáhala. A ještě mi dovol, abych prostřednictvím Panny Marie přivedl každého alespoň o krůček blíže k Tvému Synu. Můj Bože, vše pro Tebe, s Tebou a v Tobě. Amen.

Znalost růžence

Z levého sloupce (s arabskými číslicemi) vyhledej a zapiš po pořádku číslo tajemství k I.–V. tajemství každého ze čtyř růženců.

JEŽÍŠ,

1 – kterého jsi v Betlémě porodila	Radostný:	I. tajemství – č.
2 – který z mrtvých vstal		II. tajemství – č.
3 – který na hoře Proměnění zjevil svou slávu		III. tajemství – č.
4 – který byl pro nás bičován		IV. tajemství – č.
5 – kterého jsi v chrámě obětovala		V. tajemství – č.
6 – který zjevil v Káně svou božskou moc	Světla:	I. tajemství – č.
7 – kterého jsi v chrámě našla		II. tajemství – č.
8 – který Ducha svatého seslal		III. tajemství – č.
9 – který byl pro nás ukřižován		IV. tajemství – č.
10 – který ustanovil eucharistii		V. tajemství – č.
11 – který tě na nebi korunoval	Bolestný:	I. tajemství – č.
12 – který pro nás nesl těžký kříž		II. tajemství – č.
13 – který tě na nebe vzal		III. tajemství – č.
14 – který hlásal Boží království a vyzýval k pokání		IV. tajemství – č.
15 – který se pro nás krví potil		V. tajemství – č.
16 – kterého jsi z Ducha svatého počala	Slavný:	I. tajemství – č.
17 – který byl pro nás trním korunován		II. tajemství – č.
18 – který na nebe vstoupil		III. tajemství – č.
19 – se kterým jsi Alžbětu navštívila		IV. tajemství – č.
20 – který byl pokřtěn v Jordánu		V. tajemství – č.

(Převzato z PUERI DOMINI, Ročenka 2003/2004.)

Najděte v Písmu svatém

A

1. Který z apoštolů zachránil jednoho muže před sebevraždou? (Sk 16)
2. Komu bylo řečeno, že není studený ani horký? (Zj 3)
3. Po kom poslal apoštol Pavel svůj list do Filip? (Flp 2)
4. Jak jinak se ještě jmenoval apoštol Tomáš? (Jan 21)
5. Kdo přišel za Ježíšem s otázkou, kolikrát se má odpouštět? (Mt 18)
6. Komu patřil hrob, v němž byl pohřben Pán Ježíš? (Mt 27)
7. Kdo upletl trnovou korunu, kterou měl při ukřižování Ježíš na hlavě? (Jan 19)
8. Kdo prodal svůj majetek a peníze za něj přinesl apoštolům? (Sk 4)
9. Kdo vložil ruce na apoštola Pavla po jeho uzdravení ze slepoty? (Sk 9)
10. O jednom z apoštolů čteme, že lidé kladli nemocné do jeho stínu, aby byli uzdraveni. Kdo to byl? (Sk 5)

B

1. Jak v Jeruzalémě začali nazývat pole, které Jidáš koupil za peníze získané za zradu Ježíše? (Sk 1)
2. Jak se jmenovaly čtyři řeky, které vytékaly z ráje? (Gn 2)
3. Jak se nazývala hora, na níž zemřel Mojžíš? (Dt 34)
4. Jak se původně nazývalo město Dan, než jej dobyli Izraelité? (Joz 19)
5. Ve kterém pelištejském městě měl svůj chrám bůh Dágon? (1 Sam 5)
6. Kolik útočištných měst bylo před Jordánem a jak se tato města nazývala? (Dt 4)
7. Jak se jmenovaly dva bronzové sloupy, které stály v Šalomounově chrámě? (1 Král 7)
8. Jak nazývali Izraelité bronzového hada, kterého nechal zhotovit Mojžíš? (2 Král 18)
9. Jak se nazývalo město, které dostal Jozue jako dědictví? (Joz 19)
10. Jak se nazýval potok, u něhož Jákob zápasil s andělem? (Gn 32)

(Převzato z PUERI DOMINI, Ročenka 2001/2002.)

Biblická soutěž

(Jan 2,1-12)

1. Na svatbě v Káni byli přítomni:
 - a) Ježíš se svými učedníky
 - b) Ježíš s Pannou Marií
 - c) Ježíš s učedníky a Pannou Marií

2. Kdo řekl Ježíšovi, že nemají už víno?
 - a) služebníci, kteří přinášeli víno na stůl
 - b) Panna Maria
 - c) učedníci

3. Do šesti kamenných džbánů se obvykle nalévala:
 - a) voda
 - b) víno
 - c) víno smíšené s vodou

4. Ježíš učedníkům řekl, aby džbány naplnili:
 - a) vínem
 - b) vodou
 - c) vodou smíšenou s vínem

5. Jaké bylo víno, které donesli služebníci správci svatby?
 - a) trpké
 - b) poněkud kyselé
 - c) velmi lahodné

6. Když Ježíš proměnil vodu ve víno, tak tím zjevil:
 - a) svou péči o lidi
 - b) svou starost o svatebčany
 - c) svou slávu

7. Do jakého města z Kány odešel Pán Ježíš?
 - a) do Kafarna
 - b) do Jeruzaléma
 - c) do Betléma

8. Po proměnění vody ve víno učedníci v Pána Ježíše:
 - a) neuvěřili
 - b) uvěřili
 - c) stále ještě pochybovali

9. Kdo se přimluvil za svatebčany na svatbě v Káně?
 - a) učedníci

- b) Pán Ježíš
- c) Panna Maria

10. Jaké poučení si můžeme vzít z příběhu v Káně my?

- a) Je třeba mít vždycky na svatbě dost vína, aby nepochybělo.
- b) Dopředu se o nic nestarat, Pán Ježíš nám pomůže, i když něco dobře nepřipravíme.
- c) Pán Ježíš má moc nám pomoci v nesnázích, když ho poprosíme.

(Převzato z PUERI DOMINI, Ročenka 2004/2005.)

Poznejte biblickou postavu

1. Narodil se v Egyptě, izraelské ženě z kmene Levi. Egyptský faraó nařídil všechny narozené izraelské chlapce utopit v Nilu. Jeho matka ho vložila do košíku a schovala do rákosí. Našla jej faraónova dcera. Když dospěl, stal se vůdcem izraelského lidu a vyvedl jej z egyptského otroctví.

2. Jeho manželka se jmenovala Rebeka. Narodila se jim dvojčata. Jako malý chlapec putoval se svým otcem na horu Moria obětovat Hospodinu. Nevěděl však, že Bůh zkoušel věrnost jeho otce, a že touto obětí má být on sám. Nakonec vše dobře dopadlo, jeho otec ve zkoušce obstál, a Bohu obětovali beránka, který byl v keři zachycený za rohy.

(Převzato z PUERI DOMINI, Ročenka 2001/2002.)

Řešení:

Znalost růžence:

Radostný: I.-16; II.-19; III.-1; IV.-5; V.-7.

Světla: I.-20; II.-6; III.-14; IV.-3; V.-10.

Bolestný: I.-15; II.-4; III.-17; IV.-12; V.-9.

Slavný: I.-2; II.-18; III.-8; IV.-13; V.-11.

Biblická soutěž (Jan 2,1-12):

1c; 2b; 3a; 4b; 5c; 6c; 7a; 8b; 9c; 10c.

Poznejte biblickou postavu:

1. Mojžíš

2. Izák